

Midler end dem, der nu forefindes til Folkekirkens Opretholdelse. Kun i det nævnte Udkasts § 23 findes der en Henvisning til Muligheden af, at de nuværende Midler maatte forøges. Det udtales i den nævnte Paragraf, at „om dette Tidspunkt maatte indtræde, da Kirkens Midler ikke kunne bære de af Lønningsloven forudsatte Udgifter, da skal Kirkeraadet tage under Overvejelse, hvorvidt og i hvilket Omfang der da maatte findes Anledning til Henvendelse til Lovgivningsmagten enten om Hjælp direkte af Statskassen eller om lovhjemlet Adgang til paa anden Maade at fremskaffe det fornødne“. Det kirkelige Udvalg tager altsaa meget varsomt paa denne Sag. Det begynder ikke med forlods at sige, at de mulig manglende Midler skulle suppleres af Statskassen. Nej, det siger, at først naar Lønningsloven er traadt i Kraft og har virket, og det da skulde vise sig, at de forhaandenværende Midler ikke i Længden kunne bære disse Udgifter, saa skal det kirkelige Raad tage under Overvejelse, hvorvidt og i hvilket Omfang der saa skal ske Henvendelse til Lovgivningsmagten. Dernæst siger det heller ikke paa Forhaand, at det skulde være direkte Hjælp af Statskassen, men det skal være „lovhjemlet Adgang til paa anden Maade at fremskaffe det fornødne.“ Det kirkelige Udvalg stiller det altsaa ingenlunde som en given Ting og vel derfor heller ikke som det for Kirken netop ønskelige, at Statskassen saa skal træde til med direkte Supplering af Kirkens egen Formue. Jeg tror derfor, at der maa næres Betænkelighed ved at rejse dette Principspørgsmaal om Kirkegodset og den almindelige Statskasse og deres indbyrdes Forhold gennem et forlods Krav om Bevilling af Finanserne til en Lønningslov, hvis det bagefter, efter Lønningslovens Vedtagelse, skulde vise sig, at man ikke gennem Kirkens egen Formue havde det fornødne til denne Lønningslov. Man bør vist som hidtil holde sig til Kirkens egne Midler og da navnlig ogsaa paa det Punkt som nu saa vidt gør ligt komme de smaa Embeder til Hjælp ved midlertidige Tilskud. Som det høje Ting erindrer, er der en Anmærkning paa Finansloven om Anvendelse af Indtægter, der ere inddragne under Stiftsmidlerne, til Tilskud til de smaa Embeder, til at supplere disse Embeder op til 2,400 Kr. Dette er i de sidste to Aar suppleret med, at der ogsaa paa samme Vilkaar ydes Alderstillæg til Præster, der i mindst 10 Aar have siddet i samme Embede. I disse Dage skulle vi

nu for tredje Gang gaa til Uddeling af disse Midler og forhaabentlig denne Gang kunne yde noget mere, end der hidtil har kunnet ydes. Tillægene til de smaa Embeder paa 2,400 Kr. have jo i de sidste Aar gennemsnitlig været en samlet Sum paa 34,000 Kr. og til Tillæget til de Præster, der have siddet over 10 Aar i deres Embede, var der i det første Aar 10,750 Kr. disponible og i det andet Aar 13,365 Kr. Jeg har netop i disse Dage indhentet Oplysninger omkring hos disse Præster, der vilde kunne komme i Betragtning, og efter dette agte vi i Aar at fordele disse Tilskud efter følgende Princip. De Præster, der have siddet mindst 10 Aar i deres nuværende Embede, og hvis Nettoindtægt i afvigte Aar — og det er det, der nu søges Oplysning om gennem de forskellige Embeder — ikke har udgjort 2,800 Kr., skulde have et Alderstillæg, der er lig Forskellen mellem deres Nettoindtægt og 2,800 Kr. Saa vidt Midlerne ville strække til videre — til det første maa det ventes, at de kunne strække til —, tildeles der de Præster, der have siddet i deres Præstembede i 15 Aar, og hvis Nettoindtægt ikke udgør 3,200 Kr., Alderstillæg, der fører deres Indtægt op til disse 3,200 Kr. Endvidere er det paatænkt — men saa se vi os nødsagede til for ikke at vække Forhaabninger, der muligvis ikke kunne opfyldes, kun at tage det sidste Alternativ med —, at saafremt en Præst har siddet 20 Aar i sit Embede og ikke har naaet en Indtægt af 3,600 Kr., skal man supplere Embedet op til disse 3,600 Kr.

I denne Forbindelse ønsker jeg dernæst at sige nogle Ord om Præsternes Udsigt til Befordring og om de Udtalelser, der i sidste Møde lød om, at ved Loven om Menighedsraad var Præsternes Udsigt til Befordring blevet meget væsentlig forringet. Mange Præster maatte nu sidde i smaa Embeder, daarligt lønnede og uden Udsigt til Befordring paa Grund af, at Menighedsraadene have Adgang til at afgive Betænkning over Andragerne og overfor Ministeren at foreslaa tre af Ansøgerne. Ja, disse Klager have vi jo jævnlig hørt ogsaa af forskellige Præster baade i Skrift og i Tale, men Klagerne ere dog en Del overdrevne og heldigvis ikke blot en Del, men meget overdrevne. Jeg siger heldigvis, thi derom maa vi dog alle være enige, at det vilde være en meget uheldig og ikke tilsigtet Virkning af Loven om Menighedsraad, om den med eet Slag skulde holde en Række Præster tilbage i de Embeder, de nu have, uden Udsigt til videre